

AVANTGARDEN

Den «nasjonale» arbeidsinnsats.

Arbeidsmobiliseringen har vært svindel — et forsøk på å narre det norske folket opp i stry. Det ble fortalt oss at det gjalt landets forsyninger, men snart fikk vi vite at 35 000 nordmenn i løpet av noen måneder skulle ut i krigsviktig arbeid som slaver — og at 10 000 skulle bli sendt nesten med en gang. I begynnelsen av mai ventes nye, store utskrivninger.

Det ble lovet at arbeidet skulle finne sted her hjemme. I dag vet vi at utskrevne er sendt ut av landet. Løftet var en vanlig nasiløgn.

Vi fikk slått fast at nordmenn ble sendt til den militære treningsleiren ved Svelvik og må avlegge ed til Adolf Hitler.

Det høpet seg opp bevis for at det var begått et nytt grovt brudd på folkeretten, og vi har reist oss til motstand.

Vi kan slå fast at hele arbeidsmobiliseringen utelukkende tjener militære interesser. Det som faller mest i øynene er den rent positive nytten som tyskerne søker å oppnå ved å få arbeidskraft til rustningsanlegg og rustningsindustri.

Men nasistene vil også skape en «levende vestvoll» av arbeidere fra de undertrykte land. Disse arbeidere vil bli tvunget til å bli på sine utsatte plasser uansett hvilke angrep som kommer fra allierte stridskrefter. Tyskerne spekulerer i at de allierte soldatene vil gå varsommere fram når de vet at de med skuddene sine først rammer kamerater som trues fram i linjene av tyske geværer.

Spredningen av ungdommen tjener den samme hensikt. Nasistene har beregnet at Europas undertrykte ungdom ikke vil kunne samle seg og hjelpe under invasjonen når ungdommen blir sendt fra hjemstedene sine.

Et bevis for hvor viktig tyskerne mener det er å spre ungdommen har vi i selve fordelingen av arbeidskraften. Den finner

sted uten at det er undersøkt om arbeidsstedene virkelig trenger arbeidskraft. Vi gir et eksempel: Bauktioning der Südbahn i Kristiansand skulle etter Terbovens ordre ha 360 mann fra Oslo og Akershus. Men firmaet har like før jul permittert 500 av arbeiderne sine, 400 av disse er etter hvert tatt inn igjen, men de siste 100 har en ikke hatt bruk for. Nå er det plutselig bestemt at de skulle ha 360 nye arbeidere!

Vi vil ikke hjelpe tyskerne til å forlenge krigen. Vi vil ikke finne oss i å bli spredd og deportert. Derfor har vi reist oss til kamp, og kampen skal føre fram.

Det er dem som sier at motstanden er nytteløs og farlig. Men faren er større om vi følger nasiodren. Allierte og norske fly vil bli nødt til å bombe tyskernes krigsviktige anlegg her i landet. Hvem er det som blir satt på de farligste postene, de tyske slavevokterne eller de norske slavene?

De som blir sendt ut av landet må regne med å bli satt til å arbeide i de mest bombeberjete distrikter.

Og hva viktigere er. Hvert dagsverk du gjør for nasistene skiller oss ennå lenger fra freden, fra friheten, fra mat og skikkelige levekår. Hvert dagsverk du gjør for Wehrmacht øker nasistenes forsvarsberedskap og det vil koste ennå flere av våre soldaters liv å befri landet.

Alle de frie norske organisasjoner og hele folket er i dag forent bak parolen:

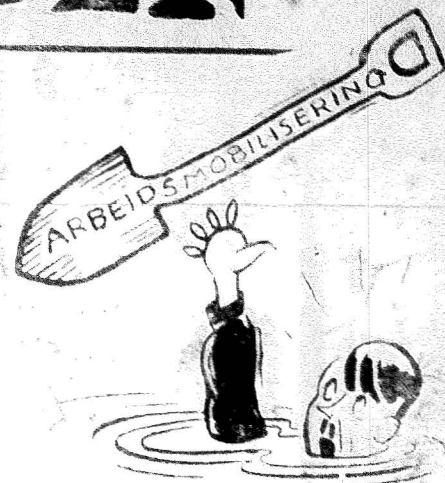
Ingen nordmann må møte til arbeidsmobiliseringen; uansett om innkallelisen er til arbeidsplass, avreisested eller arbeidskontor. Nekt all registrering.

FØRSTE MAI

For tredje gang opplever vi en 1 mai i en krig som for oss alle vil bety slaveri hvis den ikke vinnes. Dagen kan ikke bli noen festdag, den kan bare være en dag full av innbitt vilje til å øke kampen mot nasismen. Arbeiderne har hittil gjort sin innsats i kampen, på like linje med de andre grupper av befolkningen. Men vi vet at det først og fremst er arbeiderne som gjennom effektiv sabotasje på bedriftene og arbeidsplassene kan framskynde nasistenes sammenbrudd. For arbeiderne er hver maskin et våpen, et våpen som rettes mot våre fiender når maskinen ikke arbeider.

Nasistene forsøker i dag å splitte arbeiderbevegelsens slagkraft ved å sende arbeidere fra det ene land til det annet. Men nasistene regner feil. Europas undertrykte folk vil stå sammen på en front trass i forskjellig nasjonalitet og språk. Hit til Norge er det kommet hollendere, belgiere og «ostarbeider». Vi skal søke kontakt med disse, de kommer fra land som er like slavebundet som vårt. Vi skal selvsagt vise forsiktighet for å unngå provokatører som nasistene har satt inn men vi vil snart finne at de fleste er brennende antinasister som oss.

Første mai er en internasjonal kampdag. Vi skal gjøre vår innsats, og vi vet at de andre gjør sin.



HJELP HAM IKKE!

DET GJÆRER I FRANKRIKE

Frankrike har reagert kraftig på den tyske terroren — spesielt på utskrivningen av fransk ungdom til slavearbeid i Tyskland. General de Gaulle har opplyst at det er blitt dannet et «hovedkvarter for de franske guerilla- og partisanstyrker» et sted i Frankrike.

I løpet av bare en måned er det utført 300 sabotasjehandling som har kostet 282 tyske offiserer og underoffiserer livet, 14 tog er blitt helt eller delvis ødelagt, 96 lokomotiver og 436 jernbanevogner er gjort ubrukelige, 4 broer er sprengt, 1000 tonn rekvirerte livsmidler er tilintetgjort, 10 nasistiske angivere er likvidert.

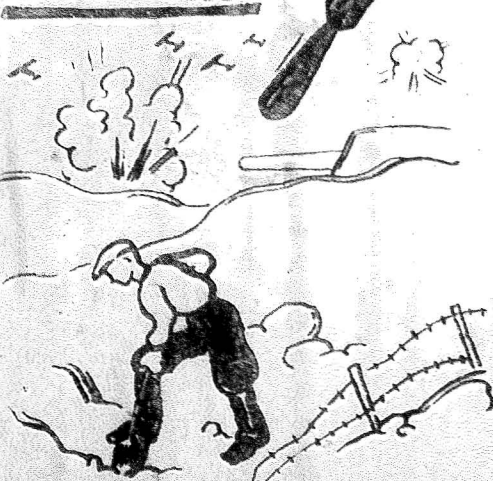
Den 11 mars ble et troppetog sprengt ved Chagny, hvor 250 soldater ble drept og langt flere såret. Samme dag ble to andre tog avsporet. Den 10 mars ble det utført attentat mot forrederen Marcel Deat. Ved et attentat i Lyon ble 29 tyskere drept. En dag brøt det ut 12 ildebranner i byen Cahors.

Vichy har meddelt at jernbanene vil bli bevoktet mot franktirører. Elitetropper av Waffen SS og nye pansertropper er sendt til Paris for å holde styr på folket.

Til London er det kommet meldinger om en sosialistisk nasjonalkongress som er blitt holdt for å legge planer for kampen. Det ble vedtatt flere resolusjoner, bl.a. en som oppfordret franskmennene til motstand mot forordningen om arbeid i Tyskland og en som ga instruks for sabotasjehandling.

Vi ber deg snu deg vekk i forakt fra din kamerat når han i sløv uvitenhet vil fortelle deg ting som hverken du eller han bør vite. Vi ber deg si til alle som viser dårlig disiplin i den kampen vi idag fører at de faller sine landsmenn i ryggen. Vi ber deg si at blant nordmenn idag hersker det samme taushetsplikt som i militære formasjoner. Vi er en nasjon i krig — vi er alle soldater.

Det blir



DIN DØD!

Nasistene har laget en ny plakat som griner mot oss fra oppslagsstavler og plankegjerder. «Ønskedrømmen som kan bli et mareritt» står det på dem, og vi ser bombe-fly med britiske og russiske kjennetegn kaste bombelasten over landet. Det er en ny form for propaganda etter at nasistene oppdaget at skremmeplakatene mot de russiske bolsjevikene virket stikk mot hensikten. I stedet for å skremme fikk de oss til å se hulheten i agitasjonen mot Sovjetsamveldet.

Også den siste plakaten virker mot hensikten. En invasjon i Norge vil ganske visst bli et mareritt. Vi får da de samme tunge byrdene som det russiske folk har hatt i nesten 2 år. Men likevel reiser vi nordmenn kravet om invasjon. Alle okkuperte land reiser samme kravet, og de er like klar over hva dette kravet vil føre med seg.

Hvorfor reiser vi kravet? Jo, fordi vi hurtigst mulig vil få kastet av det nasistiske åket. Fordi å trekke krigen i langdrag uodig ikke tjener folkenes interesser, men lar det russiske og de undertrykte folkene ta hovedparten av byrdene, ofrene og savnen!

Den nervekrig som våre allierte i vest fører mot Nazi-Tyskland virker naturligvis også sterkt i de okkuperte land som med lengsel venter på befrielse. Vi her hjemme føler ofte ventetiden tungt, og det koster mange ganger enormt for den enkelte å holde ryggen rank og aldri tape målet av sikte. Særlig merker en utålmodigheten blant de som arbeider aktivt i det illegale arbeid. De utallige vansker og den ofte nesten umenneskelige påkjenning gjør sitt til. Det hender arbeidet går tregt, og enkelte slipper utålmodig oppgavene for å ta fatt på nye. Men intet er mere farlig for vår kar enn folk som vingler mellom de forskjellige illegale organisasjoner.

De kjempende folkene på kontinentet fra Kina, Russland og okkupert Europa går ikke med en «ønskedrøm» om invasjon. I sannhet bærer alle disse folkene en så tung del av krigens byrde at vi med full rett kan reise kravet til våre allierte i vest om invasjon — og hurtig invasjon. De vil finne kontinentets folk parat til en hvilken som helst innsats.

HARDE KAMPER PÅ TAMANHALVØYA

Siden nasistene måtte oppgi å storme de russiske stillinger ved Donetzelveen, har det vært relativt rolig på Østfronten nord for Kaukasus. Russerne holder fremdeles sine brohoder på vestre side av Donetzelveen, ved Isjum og Slavjansk. På Tamanhalvøya har kampene til gjengjeld vært desto hardere. Russerne satte inn sterke styrker for å drive tyskerne vekk, mens nasistene stadig sender tropper over for å utvide sitt brohode. Særlig forsøkte de å tvinge russerne vekk fra Novorossisk, hvor russerne delvis behersker byen med sitt artilleri. Russerne har imidlertid holdt stand, og ingen steder har nasistene klart å vinne nytt terreng. Den 22 april stilnet kampene av. Kampen om luftherredømmet har vært meget voldsom, og det er satt inn svære flystyrker på begge sider. I uken 10-17 april ble 312 tyske fly ødelagt. I uken etter 381 tyske fly mot et tap av 134 russiske. I et stort luftslag over Krasnograd 21 april ble 98 tyske fly skutt ned mot 65 russiske. Under et angrep mot tyske flyplasser ødela russiske fly en enkelt dag om lag 150 tyske fly på bakken.

Hitlers nederlag i Afrika.

De alliertes kommunike fra Tunis den 25 april gir en klar oversikt over stillingen i Nord-Afrika:

I Nord-Tunisia har franske styrker som rykker fram langs kysten nådd et punkt 40 km vest for Bizerta. Amerikanske styrker står 16 km fra Mateur. På midtfronten har den 1 britiske armé okkupert størsteparten av fjellene Long Stop Hill og presser fram mot Tebourba. Lenger syd har de inntatt byen Goubellat. På Goubellatsletten har det rast et heftig tankslag. 14 tyske tanks ble ødelagt, herav 6 av de sterkt oppreklamerte tyske Tigertanks.

Det 19 franske arnékorps holder stillinger mellom den 1 og 8 britiske armé og rykker fram mot Pont du Fachs. Den 8 armé presser på i syd og er halvveis mellom Enfidaville og Bou Fichta.

Det er den 8 britiske armé som fremdeles bærer hovedtyngden av kampene. Med korte mellomrum går den løs på Rommels stillinger og slår seg framover. Den kjemper imidlertid i terreng som er særlig gunstig for forsvar, fjellandskaper mellom Enfidaville og Bou Fichta. Tyskerne yter et meget seigt forsvar og foretar stadig motangrep, men blir slått tilbake.

Hittil har det lykkes aksetroppene å holde sine styrker intakt. En regner med at det fremdeles er 150 000 tyskere og 50 000 italienere igjen. De allierte har hittil tatt 30 000 fanger, herav 7000 italienere, men i betraktning av det lange tilbaketog er ikke dette noe høyt tall. Men antallet av drepte og sårede er meget stort. De allierte benytter sin overlegenhet i materiell til å spare sitt eget menneskemateriale, og takket være sitt ypperlige artilleri kan de overse fiendens stillinger med granater før de går til angrep. Den britiske 1 armés angrep i vest ble til eksempel innledet med en voldsom ild fra 400 kanoner.

I luften er de allierte totalt overlegne. Særlig to luftslag er mer enn bemerkelsesverdige. Den 19 april ble en stor avdeling tyske spesialtropper evakuert fra Tunis i ca. 100 store Junkers transportfly, eskortert av sterke jageravdelinger. Luftkonvoien ble oppdaget av allierte jagerstyrker som gikk til angrep og skjøt ned 58 av transportflyene og 16 jagere. En regner med at 1500 tyskere mistet livet.

Det annet luftslag var den 22 april. En konvoi av Messerschmidt 323 ble angrepet og alle fly skutt ned. Den samme skjebne led 10 av de eskorterende jagere. Messerschmidt 323 er de største fly som er tatt i bruk hittil. De har et vingefang dobbelt så stort som de amerikanske flygende festninger og kan ta 130 soldater med full utrustning. Under begge disse luftkamper hadde de allierte et tap av 10 jagere.

I alt er det i april skutt ned 200 tyske transportfly. Siden slaget ved Mareth begynte er det skutt ned i alt 700 aksefly og om lag det dobbelte antall er skadet eller ødelagt på bakken.

Sveitsiske aviser stiller seg sterkt skeptiske til Hitlers påstand om at bare 542 000 tyskere er falt på Østfronten, mens tyskerne på den annen side oppgir russernes tap til 18 mill. Hvorfor snakker de da om den bolsjeviske fare, spør avisene, og hvorfor innkaller de fremmed arbeidskraft?

Alle fangene i den polske fangeleir i Povenzo er skutt. De forsøkte å bryte seg ut hvorved flere tyske fangevoktere ble drept.

DET ALLIERTE FLYVÅPEN HAMRER DAG OG NATT LØS PÅ AKSEN

14 april. Under et amerikansk angrep på flyplasser på Sicilia ble 73 aksefly ødelagt på bakken. Norske jagere skjøt ned 2 tyske fly og skadet 1 over Frankrike. 2 norske fly savnes. Russerne angrep Königsberg.

16 april: Voldsomt angrep på Stuttgart. 24 fly savnes. En flyver som har deltatt i 30 angrep over Tyskland sa at han aldri hadde sett en by brenne slik. 19 aksefly skutt ned under amerikansk angrep på Sicilia. Russiske fly angrep Øst-Preussen.

17 april: Skodaverkene i Tsjekkoslovakia, Mannheim og Ludwigshafen er blitt angrepet av 600 britiske bombe-fly. 55 fly savnes. Videre ble mål i hele Vest-Europa angrepet, bl.a. flåtestasjonene i Brest og Lorient. En norsk Spitfire-wing skjøt ned 4 fly og antakelig 1 til over Nord-Frankrike. En norsk flyger savnes.

18 april: Focke-Wulf verkene i Bremen angrepet av amerikanerne. Halvparten av alle fabrikkbygningene ble ødelagt eller skadet. 52 tyske jagerfly skutt ned mot et tap av 16 egne fly.

Russerne angrep Danzig, Königsberg og Tilsitt. 3 fly savnes.

I 1942 kastet briterne 45 000 tonn bomber i vest, herav 37 000 over Tyskland. I første kvartal i år er det kastet 32 000 tonn, derav 22 000 over Tyskland. Tapene har de tre siste måneder vært under gjennomsnittet.

19 april: Under flykamper over Middelhavsområdet ble i alt 86 fiendtlige fly skutt ned, herav 58 Junker transportfly mot eget tap av 11. Britiske fly med baser i England angrep flåtehavnen Spezia i Nord-Italia. Dagen betegnes som den mest vellykkete flydag hittil under kampene i Nord-Afrika.

20 april: På kort tid ble det sluppet ned 150 2-tonns bomber og titusener av brannbomber over Stettin. I Rostock ble Heinkel flyfabrikker bombet. Moskitofly angrep Berlin. Dessuten ble en rekke mål i Vest-Europa bombet. 31 fly savnes. Angrepene betegnes som et av de hardeste slag mot Tyskland hittil. Russerne bombet Tilsitt.

23 april: En hel flykonvoi bestående av 20 Messerschmidt 323 og 10 eskorterende jagere skutt ned. I alt ble 31 transportfly og 11 jagere skutt ned under dagens kamper. Egne tap 8 fly.

24 april: Russiske fly rettet et voldsomt angrep mot Instaburg i Øst-Preussen. 23 tyske fly på havnen i Palermo på Sicilia stengt på grunn av flyangrepene.

25 april: Moskitofly angrep fabrikker og verksteder i Vest-Tyskland uten egne tap.

NYTT FRA TYSKLAND

De tyske boklader er delvis blitt forvandlet til lånebiblioteker. Papirmangelen hindrer trykkingen av større opplag, og bokhandlerne har fått ordre til bare å låne ut de bøkene som det er stor etterspørsel etter.

Likkistene er blitt standardisert i Tyskland. I følge en forordning skal de ikke inneholde mer enn 0,12 km. tre, og tilvirkes på den mest enkle måten. Ingen utsmykninger er tillatt.

4 filologiske studenter, Sars, Komnæs, Waarli og Bygstad ble arrestert etter studentenes aksjon i slutten av feb. De er nå dømt til 6 måneders fengsel og sitter på Bredtvedt. En kvinnelig filologisk student er blitt forvist fra Oslo.

VI SOM IKKE BLIR INNKALT.

Selv om tyskerne er interessert i å få flest mulig utkommandert til arbeidsmobiliseringen, så er de på den annen side ikke interessert i helt å lamme det norske næringslivet. Dette arbeider dessveire så alt for godt for Tyskland allerede i dag.

Nå har vi en sjanse til å rette opp noe av det vi har forbrutt ved ikke å mukke ved å utføre tyske oppdrag i bedrifter og på arbeidsplasser. Arbeidsmobiliseringen skaper rot ved den arbeidskraft som går tapt gjennom dem som allerede har reist, gjennom dem som med makt blir ført til arbeidsmobiliseringen og ved dem som forsvinner når innkallelsen kommer. Vi som er igjen har en hellig plikt overfor kameratene til ikke å miste plasser etter dem. Hver arbeider som forsvinner skal bety at produksjonen minker. Blir du tvunget til å overta en ny maskin, vel, da er du ukyndig og du kan ikke noe for at maskinen går i stykker.

Særlig til kvinnene er det på sin plass å si et alvorsord. Selv om det kan være aldri så fristende å ta arbeid hvor det ikke kan skaffes mannlig arbeidskraft, så har du ikke rett til det. Du deltar nemlig da i krigen på Tysklands side!

Da de sivile reiseforbudene kom fyltes mange med tro på at nå var tyskerne redde for at unge nordmenn skulle dra til samringsplasser fordi en engelsk invasjon var umiddelbart forestående. Å nei. La den slags optimistiske drømmer fare. Vi må nok være forberedt på å vente ennå. Årsaken til forbudene var ene og alene mangelen på rullende materiell. Vi ser at mange av de innkalt til arbeidsmobiliseringen, er gått dageløse fordi det ikke kunne settes opp tog. Wehrmacht måtte selv ha alle togene og ingen var til overs for Tødt. Sier ikke dette noe til dere transportarbeidere, og til dere reparasjonsverksteder for jernbanemateriell og på bilverksteder? Forteller ikke dette nettopp dere kan gjøre enormt mye for å skape kaos i de tyske planene! Forsink reparasjoner! Send vogner galt avsted. Rett ikke på feil før det er for sent!

HVIS JEG BLIR INNKALT?

Når innkallelsen kommer har vi en ting å gjøre, nemlig ikke å møte fram.

Noen generell bestemmelse for hvordan en videre skal forholde seg kan en ikke sette opp. Situasjonen er forskjellig for hver enkelt. De fleste vil foretrekke å forsvinne hjemmefra for i det minste å vinne noe tid. Så sant det gis mulighet for å oppholde livet her hjemme i dekning må en gjøre det. Det er i første rekke her hjemme det vil bli bruk for kreftene dine. Hvis du ikke har mulighet for å leve her i dekning må du søke kontakt med sikre folk som kan hjelpe deg ut av landet.

Mange vil risikere å bli overrumplet av politiet og som arrestant bli tvunget til å utføre slavearbeid for tyskerne. Da har du én oppgave igjen: å gjøre så lite effektivt arbeid som mulig. Sørg for å være i stadig aktivitet når tyske vakter er i nærheten, men med unyttig arbeid.

NYHETER UTE OG HJEMME

«Fylkesmann» Martens, Nordtrøndelag, er avsatt fra sin stilling etter å være blitt anmeldt for svartebørs.

Ved «kirke møtet» nylig på Grand i Oslo ble via til 27 personer og 9 flasker brennevinn rekvirert.

Ungdomstjenesten i Kr.sand ble en stor fiasko. 60 barn var innkalt, men bare 4 NS-barn møtte fram. Ved neste innkalling falt 2 av disse vekk, og ved tredje innkalling møtte ingen.

Terboven hadde den 19 feb. igjen en hyggelig «bierabend» på Skaugum med skinkestek og surkål. Det var innbudt 20 norske forretningsmenn, 10 tyskere og 10 quislinger. Terboven holdt et likegyldig foredrag.

Ukebladene er blitt påtvunget nasister til å redigere barnespalten.

ET FØRSTEMAIOPPROP

Tsjekiske arbeiderledere i Sovjetunionen og England har sendt ut et 1 mai opprop til de tsjekkiske arbeidere hvor de bl.a. nummerer oppgavene i kampen mot nasismen:

1. Det skal over alt dannes lokale arbeiderkomiteer som skal stå i kontakt med de stedlige nasjonale komiteer hvor alle grupper er representert.
2. Arbeiderne må organisere en hemmelig folkearmé.
3. Sabotasjen i alle virksomheter som arbeider for nasismen må økes.
4. Arbeidsmobiliseringen må saboteres.
5. Hvor det er mulig må det arrangeres streiker.

(Medarb.) Avisene har i det siste bragt utklipp fra den sovjetrussiske presse. Utklippene skal bevise de uhyggelige tilstander i Sovjet, om dårlige boligforhold, uorden i produksjonen m. m. Den første tanke som slår ned i avisleserne er imidlertid: at de virkelig hadde lov å skrive slikt i Sovjet. Det var utenkelig i Tyskland før krigen og er ennå mer utenkelig nå både i Tyskland og de okkuperte land. Men derved er avisleserne takket være tyskerne bragt et vesentlig skritt fram til forståelsen av falskheten i den vanlige antisovjet-propaganda. Den russiske presse er statsdirigert som hele det russiske sanfund forøvrig. Det er staten som har det direkte ansvar for boligforholdene og produksjonen. Likevel tillater staten at det i dens egne aviser rettes angrep mot dens politikk.

En har grunn til å takke tyskerne fordi de sparker bena under sin egen propaganda. Og særlig takknemlig bør vi være fordi de til og med viser oss at de føle bolsjevikene (som reduserer folket til «slaver i krigsindustrien») tillot sine aviser å skrive om dårlige boligforhold, og at de samme «umoraliske» bolsjevikere tillot avisene å fastslå at de uheldige følger av bolig mangelen bl. a. besto i at ugifte, voksne menn og kvinner måtte bo i samme værelse.

Det danske folks kamp tar form.

Det danske folk inntok lenge en passiv holdning i kampen mot sine fiender. Men etter hvert har dette forandret seg totalt. I dag kan vi regne Danmark som en aktiv aktør i de kjempende folks rekke. Mange dansker har klart å komme over til England, og de har dannet «Det danske råd» som i dag står i spissen for det danske folks frihetskamp. Sjelen i dette råd er den konservative folketingsmann Christmas Møller, en av Danmarks fremste menn og en sterk og samlerde personlighet.

Som en gestus hadde nasistene tillatt valg i Danmark. Parolen gikk at alle frihetslængende dansker skulle slutte opp om de gamle partier. Og 90 % av danskene stemte og ga tydelig sin antinastiske innstilling til kjenne. De danske nasister gikk tilbake og mistet 2 av sine folketingsmenn. De samlet 9 % av stemmene, et forsvinnende mindretall.

Vi offentliggjør et brev som den danske professor, dr. med. Mogens Fog har sendt noen av sine venner og som gjennom foreningen «De danske studenter» er spredd over hele Danmark. Brevet er skrevet i desember og er allerede litt foreldet da det ikke er et bilde av de siste måneders styrking

av den danske front. Vi gjengir brevet i sammendrag:

«— Jeg håper og tror de siste ukers bevisenheter har åpnet deres øyne for at vi nå her i landet er ute i fullstendig rettløshet og begynnende terror. Alle skal vite at tysk politi i dag får lov å arrestere en hver dansk borger. Kommunistene beholder tyskerne selv. De mener å kunne gjøre det uten å vekke forbitrelse, fordi de bygger på den «bolsjevikskrekke» som sitter store deler av borgerskapet i blodet. Hvis det lykkes er det et uttrykk for at den nasistiske propaganda trass sin isønefallende grovhet har formådd å forgifte landet. Karakteristisk nok hørtes de første dager etter professor Chiewitz arrestasjon folk si: «Ja, men er han ikke kommunist?» Et uttrykk for at enkelte dansker ennå ikke har oppdaget at fronten mot nasismen må være en enhetsfront, en samling av alle krefter, som sier: Ikke dette. Framfor alt ikke dette.

«Ja», sier noen andre «men hvorfor drive antinastisk propaganda her hjemme, hvorfor ikke stikke hodet i busken, og la det hele drive over — de taper jo likevel.» Det tror jeg også, men er vi virkelig så lurvete at

vi vil la andre enn oss selv kjempe for det vi anser for riktig?

Nå lever vi i rettløsheten. Med det ene formål å bevare enn viss materiell preferensstilling har våre regjeringer ofret alle våre tidligere rettsgoder, men samtidig har de skapt basis for at vårt landbruk, vår industri, vår handel og en stor del av våre arbeidsledige er trått inn som aktive ledd i den tyske krigsmaskin. Hvis ikke vårt folk åpent viser at de ikke billiger regjeringens handlinger må de allierte med rette anse oss for fiendeland — med de følger det kan ha ved fredsslutningen. Hører dere ikke den stigende kjærlighet når Danmarks navn nevnes i den engelske radio — eller ikke nevnes.

Regjeringen kan sette seg til motverge og er det ikke mulig lenger kan den gå. Hvis den går får vi et styre som i likhet med det norske åpenlyst er tysk lydregjering. Det ville bety at det danske folk blir sveiset sammen i ubryteelig enighet, det ville bety desorganisering av landets administrasjon (tenk på hva for folk de har å arbeide med), det ville bety nedsatt hjelp til Hitlers (og

Det sies at vår motstand ville være en dråpe i havet. Javel, men havet består av dråper!»

Mange har glemt at Østerrike var det første land som ble herlatt av tyskerne. Men østerrikerne gikk ikke frivillig med Hitler, og stadig vil historien huske de østerrikske soldaters motige innsats.

Etter hvert som Hitler-Tyskland går mot sin nedgang har det østerrikske folk våknet til ny handling. Samtidig er den nasistiske terror vokst til nye høyder. Østerrikerne har, likesom mange andre steder i Mellom-Europa funnet fram til aktive kampformer. I Kärnten og Steiermarks sydlige deler har arbeidere og bønder dannet partisaner som holder seg skjult oppe i fjellene.

Mange østerrikere har også gått over grensen for å slutte seg til de jugoslaviske partisaner. Radiostasjonen «Fritt Jugoslavia» har meldt at bl.a. 100 østerrikere i en tyske armés uniform og med våpen og ammunisjon er gått over til jugoslaverne. En enkelt gang «manøvrerte» de østerrikske jernbanefolk slik at et helt tog med krigsmateriell som skulle til de tyske okkupasjontropper i Jugoslavia falt i partisanenes hender.

Men også i andre deler av landet gjør østerrikerne sin innsats. I Wien, i Steinfeldts industriområder har tyskerne åpnet et stort antall rustningsfabrikker som er evakuert fra Vest-Tyskland. Her har arbeiderne opprettet sabotasjegrupper som ikke bare begrenser seg til selve bedriftene, men også til transportvesenet.

I lokomotivfabrikken i Florisdorf oppsto det nylig en brand som voldte meget stor skade. I de store gruvene og i jernverkene i Mittelsteiermark er det gjennomført en rekke sabotasjehandlinger. En spesialdomstol i Berlin dømte nylig 5 jernbanefolk fra Salzburg og 2 fra Pölsen til døden for sabotasje mot jernbaneanlegg.

Mange østerrikere deserterer så hurtig som mulig fra den tyske hær. På Østfronten er det betegnende at de østerrikere som går over til rødearmistene, roper på langt hold: Ja Avstrietzi! (Jeg er østerriker!)

Tyskerne svarer på Østerrikes motstand med økt terror. Bare fra midten av oktober til desember 1942 har den nasistiske presse meldt om 44 dødsdommer over østerrikske patrioter, og siden er tallet øket til henimot 100. Og antallet av de som blir myrdet i fengsler uten at det blir kjent øker stadig.

Østerrikerne opptrer med like stort mot i dag som før foran sine nasistiske dommere. Illegale aviser og den illegale sender «Østerrike» har spredd de ord som den stolte frihetkjemper Ferdinand Strasser sa til bøddebretten da de dømte ham til døden. Da rettsformannen ville ta fra ham ordet fordi han hadde sagt han var stolt over å være østerriker, sa han: «Dere kan ta fra meg ordet, men dere kan ikke forby et helt folks eksistens.» I sluttinnlegget sa Strasser:

«Jeg står her som en representant for mitt folk. Jeg er ikke alene. Folket er med meg. Dere kan domme meg til døden, men mitt folk skal leve. Jeg sier med ren samvittighet: Hele mitt liv har jeg vært en trofast sønn til mitt land. Jeg har bare ett ønske, og det er at østerrikske arbeidere, bønder og andre borgere rekker hverandre hånden over sin grav og at de holder sammen i kampen for et fritt, et selvstendig Østerrike. Det kommer da en dag da et fritt og lykkelig folk kommer til å huske meg og si: Du levde og kjempet ikke for gjeves, du er av folket, og folket er udødelig.»

Behold ikke avisen når du har lest den. Den er ikke din! Gi den videre til en pålitelig kamerat. Han venter på den.

(Norsk Tidend.) Den kjente sveitsiske forfatter Jakob Bührer skriver i et sveitsisk tidsskrift:

Hvilken klang har ikke i dag ordet nordmann! Ennå er tiden ikke kommet da hjertet fritt kan få tale sitt språk. Men vi kan allerede høre dets stemme. Det er den trøst vi har i denne tid. Trass i all forvirring og vold kan vi allikevel høre en indre stemme som sier: rett og rettferdighet er likevel dypt forankret i menneskets hjertes og ingen kan tilintetgjøre disse krefter. Det er menneskehets hjerte som vil avgi den siste dommen og foran denne dommen vil Norge bestå.

Men hva betyr Norge i dette tilfellet? Dreier det seg bare om det lille landet der oppe i Skandinavia? Dreier det seg bare om et lite demokratisk lands uavhengighet og selvstendighet? Eller dreier det seg om noe meget mer, nemlig med en innerste vilje å skape en ny verden, en vilje som er helt motsatt den som har bragt oss inn i katastrofen. Ja, det er om det og om det alene det dreier seg i Norge. Et slikt svar må den gi som kan se under overflaten og som kan frigjøre seg fra rent nasjonaltiske synsmåter. Vi må engang få lov å si at den som står på demokratets grunn ikke bare bekjenner seg til en nasjonal men også til en internasjonal politikk. Demokrati betyr forsoning, gjensidig forståelse og et fornuftig samarbeid som tjener alles beste. Men ikke bare innad; forståelsen og samarbeidet må også skje utad. Norge gir oss det beste eksempel på et demokratis indre vilje.

Eskestuna-Kurieren skriver: Vi vet at hver nordmann kjemper til de transporter som går gjennom Sverige. Vi vet også at de eksekusjons-peletonger som skyter deres landsmenn kommer med de svenske tog. Den løgn som Sverige undskylder seg med, at fiendtlighetene i Norge er slutt, motbevises klart gjennom de skudd som er falt Norge kjemper videre.

Den greske konge og regjering har flyttet til Egypt for å være nærmere sitt folk under de begivenheter som forestår.

I Lublin i Polen har 2000 tyske soldater måttet slå ned polakker som nektet å la seg utskrive til arbeidsmobilisering.

Den engelske arbeidsminister Bevin sa i en tale i Bristol at England er det land i verden hvor arbeidskraften er best utnyttet. Av 100 ugifte kvinner er 90 ansatt i våpenindustrien eller i annen virksomhet i forbindelse med krigen. 1/4 mill. kvinner over 60 og menn over 65 har meldt seg til arbeid. Bevin uttalte at etterkrigstiden må bety lysere kår i England, nye boliger og nye byer må bygges.

NSKs avdeling for husyrke som ledes av Gunvor Haagensen har opprettet fylkeskontor og husstellstasjoner i byene. På grunn av mangel på tilslutning er disse vesentlig blitt propagandakontorer for NS.

Avdelingen fikk i 1941—42 statstilskudd på 100 000 kr., i 1942—43 500 000 kr. og for 1943—44 har den søkt om et tilskudd på 750 000 kr. Den har 80 funksjonærer med et lønningsbudsjett på 450 000 kr. De siste tallene var også ført opp i avdelingens budsjettforslag. Da dette ble lagt fram for Reichskommissariat henstilte tyskerne om at lønningsutgiftene skulle bli skjult under utgiftene til de enkelte stasjoner. Reichskommissariat er hjelpsomt.

I forbindelse med det engelske fly 25-års jubileum offentliggjør vi en skildring av en enkelt av de britiske flygarens heltebedrifter.

Rawdon Middleton var sjef og førstestyrer på et Sterlingplan og hadde ordre å angripe Fiatverkene i Turin. På grunn av værforholdene viste det seg meget vanskelig klare overstigningen over Alpene, og det var hardt påkjenning krevdes så meget bredt at det var tvilsomt om de ville ha nok tilbakeluren hvis angrepet skulle gjennomføres. Allikevel besluttet Middleton at angrepet skulle gjennomføres. Maskinen nådde Turin og kretset lenge over byen for å finne målet. Han måtte ned i 650 meters høyde.

Flyet ble heftig beskutt av luftvernet, fikk mange treff. En granat trengte inn i førerkabinen. Middleton fikk den ene øyet av ansiktet slitt opp av en granatsplint, det ene øye ødelagt. Annen piloten ble såret i hodet og begge benene. Middleton mistet bevisstheden og flyet gikk i spinn, men 20 meter over jorden lyktes det annenpiloten å rette opp flyet. Han steg til 500 meter og klarte å felle bombene over målet.

Flyet ble stadig heftig beskutt, men de skytterne besvarte ilden til det bakre ble tatt ut av funksjon.

Middleton kom til bevissthet igjen og tok styringen, men synet var svakt og kostet ham store smerter å tale. Kursen ble satt hjemover, og trass i at flyet var sterkt skadet klarte de igjen å passere Alpene. Det flyet nepp hadde brensel nok helt tilbake diskuterte de muligheten av å nødlande i Frankrike. Men det betydde fangenskap og overgivelse av maskinen. Middleton besluttet at de skulle forsøke å nå den engelske kysten så besetningen kunne redde seg i fallskjerm, skjønt han visste at han på grunn av sine sår ikke hadde noen utsikt til å redde seg selv.

Etter 4 timer nådde de den franske kysten og her ble de igjen utsatt for voldsom luftvernild. Middleton samlet imidlertid tilstrekkelig krefter til å manøvrere unna.

Da de fløy over kanalen hadde de brensel til 5 minutter igjen. Middleton ga ordre til besetningen at de skulle hoppe og fløy noen kilometer parallelt med kysten. 5 mann hoppet ut, mens 2 ble igjen med sjefen. Middleton satte igjen kursen ut over havet, hvor flyet styrtet ned og de tre falt døde.

Middleton hadde besluttet seg til å angripe målet uten hensyn til konsekvensene og ikke å la sin besetning falle i fiendens hender. Hele besetningen viste et helt mot av forrang. Men det var Middleton som var den drivende kraften, og det var hans fasthet og viljestyrke som gjorde at oppdraget kunne gjennomføres. Hans minne ble hedret ved at han som den treogfemtiende under krigen fikk Victoriakorset.

DEN KORREKTE REGJERING

Den 28 feb. skrev «Schlesische Zeitung» i Breslau: Ingen kan beklage oppriktigere enn det tyske folket som i dypet av hjerte har en sterk forkjærighet for nordvesten, at Sverige følelsesmessig er gått over på Englands og Amerikas side. Men det er — fortsetter avisen — bare en følelsessak for hos den svenske regjering synes det vilje til politisk korrekthet å dominere.

Mon det ikke snart ville være på tide at den svenske regjeringen ble litt mindre korrekt i tyskernes øyne og litt mere korrol overfor de land som kjemper mot nasismen og overfor sitt eget folk.